

Deel af hans Medborgere, vilse ansee ham som en æreløs Person, og det Frisende i paa denne Maade at tage Hævn for en maagsee alvorlig Erekrænkelse, der dog efter sin Bestaffenhed og efter Forholdene ikke vel kan bringes frem for Domstolene, og formene, at Loven faaer at høre sig for den herskende Anskuelse og at lukke Diet, saalænge som Duellen holder sig indenfor de ved nedarbejde Vedtægter eller ved Aftale afstunne Grændser for ærlig Dvekamp, og ikke forvolder Tab af Mennekeliv eller anden Ulykke. Eller han kan, muligt ogsaa paavirket af et i Nationen herskende Hæng til Duel, ansee det for nødvendigt idetmindste at forsøge paa ved alvorlige Straffebud at bekæmpe et saadant Uvæsen. Det er bekjendt nok, at det er paa dette sidste Standpunkt, at vor nugjældende Lovgivning har stillet sig, idet Forordningen 17de Marts 1741 foreskriver meget strenge Straffe for Duel, efter Omstændighederne endog stærket Livsstraf. Det har imidlertid tilstrækkelig viist sig, at man ikke har været at bringe disse Straffebud til Anvendelse, og at Dueller næsten altid ere gaaede aldeles upaataalte hen. Udvalgets Fleertal maa derfor billige, at Udkastet er staaet ind paa den mildere Anskuelse, og det saa meget snarere, som der nu tilbids ingenlunde findes nogen stor Tilbøielighed i Folket til at afgjøre virkelige eller formeentlige Erekrænkelse ved Duel.

Efter Udkastets § 205 indtræder ikkun Straf, naar Nogen er bleven dræbt i Duellen, eller har lidt en betydelig Legemsbeskadigelse (§ 201), og er Straffen da fastsat til simpelt Fængsel, ikke under 3 Maaneder, men kan dog stige til 5 Aars Statsfængsel, naar det har været vedtaget, at Kampen skulde fortsættes, indtil den Enes Død indtræder.

Den hele mildere Bedømmelse maa imidlertid vige Pladsen, naar Duellanten under Kampen forsætlig gjør sig skyldig i Brud paa Vedtægt eller Aftale, og Udkastet har derfor med Følge foreskrevet, at den, som paa saadan Maade forarsager den Andens Død eller en af de nævnte Legemsbeskadigelse, bliver at ansee med Lovens almindelige Straffe (§ 205.)

Et heller Secundanterne paadrage sig i Almindelighed nogen Straf. Har Duellen imidlertid bevirket en saadan Ulykke, som ovenfor omtalt, ansees de med simpelt Fængsel, ikke under 2 Maaneder, naar de enten have gjort Brud paa de Pligter, som efter Duellovene paahvile dem, eller de have været vidende om, at Kampen efter Aftale skulde fortsættes, indtil en af Duellantene omkom, og ikke have modsat sig Udførelsen af en saadan Overenskomst.

Det uhyre Omfang, som Straffelovsudkastet medfører i den nugjældende Lovgivning om Dueller, kan Udvalgets Mindretal ikke tiltræde. Medens Frdn. 17de Marts 1741 bestemmer Dødsstraf for Enhver, som blot indlader sig paa Duel, saa har Lovudkastet ikke alene ingen Straf herfor, men foreskriver heller ikke nogen Straf, saalænge Duellen ei medfører ligefrem Lemlæstelse (§ 201), eller Døden, og i sidste Tilfælde er Straffen kun simpelt Fængsel. Mindretallet troer imidlertid, at den almindelige Grundsætning for Straffeloven, at Ingen tør tage sig selv tilrette, bør finde ligesaa fuld Anvendelse paa Duel som i andre Forhold. For tilspiede Fornærmelse kan Vedkommende søge Opriisning efter Lovene, men bør ikke søge sig retfærdiggjort ved Selvtægt. Slagsmaal maa ikke finde Sted med blotte Næver; endnu mindre kan det tillades med skarpe og livsfarlige Vaaben. Lovgivningen søger at træffe Bestemmelser, som sikker mod Drab og Legemsbeskadigelse, men saa bør den heller ikke tillade Forhold, som ligefrem har Legemsbeskadigelse til Formaal. Mindretallet er derfor tilbøieligt til at antage, at der i alle Tilfælde burde være Straf for Duel, og det kan paa ingen Maade gaae videre, end til ganske at udelade Capitlet, hvorved disse Forhold komme ind under de almindelige Bestemmelser, navnlig den 19de Capitel „om Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.“ (Ændring Nr. 95).